

**Богдан Котур. Слово головного редактора
Bohdan Kotur. Note from the Editor-in-Chief**

**ЛЬВІВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТОВІ – 360 РОКІВ
360th ANNIVERSARY OF THE UNIVERSITY OF LVIV**

DOI: <https://doi.org/10.30970/vch.6201.003>

Цього року відзначаємо знаменну дату. 20 січня 2021 року минуло 360 років від надання польським королем Яном II Казимиром школі Львівського єзуїтського колегіуму привілею статусу Університету. З того часу місто Львів входило до складу багатьох держав і державних утворень: Першої Речі Посполитої (1569–1772), Габсбурзької монархії (1772–1918), Другої Речі Посполитої (1918–1939), УРСР у складі СРСР (1939–1941), період німецької окупації (1941–1944), УРСР у складі СРСР (1944–1991), України (з 24.08.1991 р.). Упродовж віків університет у Львові завжди був і є одним з найважливіших осередків наукової і освітньої думки у суспільстві, соціокультурним, науковим і освітнім феноменом у кожній з цих держав. У незалежній Україні, якій цього року виповнюється 30 років, Львівський національний університет імені Івана Франка є відомим осередком формування української наукової та освітньої думки, ідентичності української складової розвитку європейської науки та освіти.

Перечитуючи переклад латинського тексту згаданого привілею короля Яна II Казимира [1], я звернув увагу на кілька цікавих його формулювань: “Неможливо ... без сили розуму підтримати і укріпити становище держави”; “...наші ...попередники..., серед ... кривавих воєн і замішань, не забували лагідних і спокійних муз”; “Постановляємо впроваджувати ... академічні ступені, достойні магістратуру, ліценціат і докторат та інші найуживаніші для університетів промоції й урочистості”; “отці [єзуїти] зовсім не будуть обмежені у своїх можливостях вільно і з власної волі честь, службу або підвищення надати комусь з Академії”; “...обіцяємо від нас і ... наступників наших, що будемо оберегатися і пильнувати, щоб названий Львівський університет на тих усіх засадах, які покликані охороняти його непорушність,

перебував у своїй силі, чинності і блиску. І цього самого ... наступники наші навічно повинні дотримуватись”.

Люди народжуються, навчаються, працюють, створюють нові наукові знання, живуть і відходять. А Університет залишається як безцінний і незнищений спадок нашим наступникам. Кільканадцять років тому в Україні усі вищі навчальні заклади перейменовували в університети й академії. Тоді й у Львові з'явилось більше десяти різних університетів. Але де б я не був в Україні і за кордоном, я завжди представлявся як випускник, учений Львівського університету. І жодного разу мене не запитували уточнити, якого саме. Наш Університет – знана у світі візитівка Львова і України.

Цьогорічний випуск Вісника присвячуємо ювілею рідного нам Університету. На жаль, пандемія COVID-19 наклала свій відбиток на річному доробку вчених – титулованих і молодих. Випуск 62 складається лише з одної частини і налічує 38 статей. Представлено нові наукові результати з різних галузей хімії. Частину з них отримано у співпраці з ученими інших наукових і навчальних установ України і Європи. Віримо, що наступний випуск Вісника знову вийде у звичному форматі.

Вітаю усіх студентів, випускників і співробітників Львівського Університету зі славним ювілеєм *Alma mater. Patriae decori civibus educandis.*

---

[1] Encyclopedia. The Ivan Franko National University of Lviv / Vols. 1 and 2. Vol. 1: A–K. – Lviv: IFNUL, 2011. – 716 p. (in Ukrainian).